

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 571

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 10 august 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 650 din 19 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	2-4		
Decizia nr. 655 din 19 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar	4-6		
Decizia nr. 656 din 19 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar	6-8		
Decizia nr. 657 din 19 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	9-11		
Decizia nr. 659 din 19 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 10 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale	11-12		
			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI
		810.	Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.596/2008 privind relocarea refugiaților în România .....
		824.	Hotărâre privind suplimentarea numărului de posturi al Inspecției Judiciare .....
		826.	Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Mediului și Pădurilor pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar .....
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
		5.	Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunilor miniere de exploatare a nisipului și pietrișului din perimetrele Șopotul Nou și Buchin Nord .....
		2.845.	Ordin al președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru stabilirea domeniilor prioritare în care se organizează programe de formare pentru funcționarii publici care ocupă funcții publice generale de conducere și execuție, precum și funcții publice specifice asimilate acestora .....

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 650**

din 19 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionîța Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Răzvan Viorescu în Dosarul nr. 4.499/86/2011 al Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 130D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie. În ceea ce privește motivarea autorului excepției de neconstituționalitate raportată la deciziile interpretative ale Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.394 din 26 octombrie 2010 și Decizia nr. 335 din 10 martie 2011, arată că situația este diferită, întrucât textul criticat în cauza de față nu lasă loc la interpretări.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.499/86/2011, **Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**, excepție ridicată de Răzvan Viorescu cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect anularea unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că principiul solidarității sistemului asigurărilor sociale de sănătate obligă contribuabilii la plata unor sume diferite către fondul de asigurări sociale de sănătate, în funcție de cuantumul veniturilor, deși pachetul de servicii medicale asigurat este egal. De asemenea, consideră că prevederile criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că valoarea contribuției minime la fondul de asigurări sociale de sănătate, datorată de persoanele ce

realizează venituri ca urmare a desfășurării unor activități independente, care se supun impozitului pe venit, dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar. Totodată, în susținerea acesteia, menționează Decizia Curții Constituționale nr. 1.394 din 26 octombrie 2010 și Decizia nr. 335 din 10 martie 2011.

Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra: [...] b) veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;*”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări și ale art. 56 alin. (2) care instituie principiul așezării juste a sarcinilor fiscale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, raportat la critici și prevederi constituționale

similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 124 din 16 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 mai 2012.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că Legea nr. 95/2006 a urmărit instituirea unui sistem general de asigurări sociale de sănătate care să garanteze tuturor cetățenilor români cu domiciliul în țară, precum și cetățenilor străini și apatrizilor care au solicitat și au obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau care au domiciliul în România accesul la un pachet de bază de servicii medicale. Acest drept este însoțit însă de obligația corelativă a celor asigurați de a contribui la susținerea acestui sistem prin plata unei părți din veniturile realizate. Analizând această obligație, Curtea, prin Decizia nr. 335 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 23 mai 2011, și prin Decizia nr. 838 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 11 august 2010, a statuat că sistemul asigurărilor sociale de sănătate își poate realiza obiectivul principal datorită solidarității celor care contribuie, acesta fiind, în fapt, o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor.

Prin urmare, din perspectiva reglementării Legii nr. 95/2006, dreptul la asigurări sociale de sănătate se află într-o strânsă legătură cu obligația de a contribui la fondul pentru aceste asigurări, excepție făcând doar persoanele care în mod obiectiv nu pot realiza această obligație.

Se observă, de asemenea, că în situația în care contribuabilul care din venituri independente realizează venituri sub venitul minim brut pe țară, lunar, textul de lege criticat îl obligă la plata unei contribuții minime egale cu un procent de 6,5 calculat la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

Or, având în vedere valoarea pachetului de servicii medicale la care are acces asiguratul în temeiul acestei contribuții minime, valoare ce depășește cu mult valoarea acestei contribuții, precum și cuantumul în sine al contribuției, se apreciază că nu se poate vorbi despre existența unei obligații disproporționate, contrare cerințelor art. 56 din Constituție.

Totodată, Curtea a reținut că obligația de plată a contribuției minime la asigurările sociale de sănătate nu are un caracter singular, discriminatoriu, în această situație aflându-se și persoanele care se încadrează în ipoteza art. 257 alin. (2) lit. f), dar și salariații prevăzuți la lit. a), aceștia având garantat salariul minim brut pe țară prin însuși textul art. 41 alin. (2) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

2. În ce privește invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 1.394 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 23 decembrie 2010, și a Deciziei nr. 335 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 23 mai 2011, Curtea observă că textul supus controlului de constituționalitate în prezenta cauză se referă la o altă ipoteză.

Astfel, stabilind cuantumul contribuției minime, art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 prevede că acesta nu poate fi mai mic decât procentul de 6,5% calculat la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

În același timp, însă, art. 257 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 95/2006, care a format obiectul Deciziei nr. 1.394 din

26 octombrie 2010, instituie obligația persoanelor care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și alte venituri care se supun impozitului pe venit de a contribui la fondul de asigurări sociale de sănătate într-un quantum de 6,5% din aceste venituri, dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

Din examinarea în ansamblu a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006, se desprind următoarele concluzii:

a) Obligația tuturor cetățenilor care realizează venituri, indiferent din ce sursă, de a contribui cu un procent de 6,5% aplicat tuturor veniturilor (principiul solidarității). În cazul veniturilor din salarii și celor asimilate salariilor, cuantumul asupra căruia se aplică procentul de 6,5% nu poate fi mai mic decât salariul de bază minim brut pe țară, lunar, care este garantat chiar prin lege.

b) În situația realizării de venituri din activități independente [art. 257 alin. (2) lit. b)], din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală, indiferent de modul de realizare [art. 257 alin. (2) lit. f)] al căror quantum este mai mic decât salariul de bază minim brut pe țară, lunar, cuantumul asupra căruia se aplică procentul de 6,5% este salariul de bază minim brut pe țară, lunar.

Curtea, prin Decizia nr. 1.394 din 26 octombrie 2010, a reținut că, deși pare a urmări aceeași logică a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006, textul art. 257 alin. (2) lit. f), prin formularea sa, conducea însă la o interpretare diferită, și anume că, în situația persoanelor care se încadrează în ipoteza normei, valoarea contribuției nu poate fi mai mică decât însuși cuantumul unui salariu de bază minim brut pe țară, lunar. Faptul că o astfel de interpretare este posibilă în practică este confirmat prin însăși opinia formulată de instanța de judecată cu privire la excepția de neconstituționalitate, prin care se arată că „legiuitorul a înțeles să stabilească o obligație fiscală minimă pe care orice persoană care realizează venituri să o aibă (nu mai puțin de un salariu minim brut pe țară, lunar) [...]”.

Or, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. f) teza finală din Legea nr. 95/2006 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că valoarea contribuției minime la fondul de asigurări sociale de sănătate, datorată de persoanele care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din dividende și dobânzi, venituri din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și alte venituri care se supun impozitului pe venit, nu poate fi mai mică decât cuantumul unui salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

Nemulțumirea autorului, care critică în concret doar art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006, pleacă, însă, de la faptul că procentul de 6,5% se aplică asupra tuturor acestor venituri și nu asupra unui quantum egal cu salariul de bază minim brut pe țară, lunar, fără a observa însă că, potrivit art. 257 alin. (2) lit. a) din aceeași lege, procentul se aplică asupra tuturor veniturilor din salarii sau asimilate salariilor și veniturilor realizate din activități independente, iar potrivit art. 257 alin. (2) lit. b) din lege, procentul de 6,5% se aplică asupra salariului de bază minim brut pe țară, lunar, doar în situația în care aceste venituri se situează, lunar, sub venitul de bază minim brut pe țară.

3. Față de cele prezentate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate în cauza de față apare ca fiind neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Răzvan Viorescu în Dosarul nr. 4.499/86/2011 al Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 655

din 19 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochințu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Proautonomia” din Satu Mare în Dosarul nr. 1.725/83/2011 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 520D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 521D/2012 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Proautonomia” din Satu Mare în Dosarul nr. 1.714/83/2011 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea

Dosarului nr. 521D/2012 la Dosarul nr. 520D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 91 din 7 februarie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin deciziile civile nr. 263/R/2012 și nr. 264/R/2012 din 25 ianuarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 1.725/83/2011 și nr. 1.714/83/2011, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul „Proautonomia” din Satu Mare cu ocazia soluționării recursurilor declarate împotriva sentințelor pronunțate de Tribunalul Satu Mare în cauze având ca obiect drepturi bănești, respectiv plata unor diferențe ale drepturilor salariale neacordate pentru perioada iulie—decembrie 2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale care garantează dreptul la muncă, iar restrângerea drepturilor salariale dispusă de aceste prevederi nu a respectat principiul proporționalității, instituind, totodată, discriminări.

Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea fiind determinată de necesitatea asigurării stabilității economice a țării în contextul crizei economice mondiale, având caracter temporar.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului,

pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, care au următorul conținut:

„(1) *Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*

(2) *În situația în care din aplicarea prevederilor alin. (1) rezultă o valoare mai mică decât valoarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, suma care se acordă este de 600 lei.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, art. 53 alin. (2) referitor la proporționalitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, este invocată Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, prevederile legale criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, respectiv până la data de 31 decembrie 2010. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a constatat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea constată că este competentă să exercite controlul de constituționalitate cu privire la dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, care și-au produs efectele față de autorul excepției de neconstituționalitate, potrivit principiului *tempus regit actum*.

2. Prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză, în acest sens fiind, spre exemplu

Decizia nr. 91 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 20 aprilie 2012, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cu acel prilej, invocând jurisprudența sa anterioară, Curtea a arătat că prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție. Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amplexarea și gravitatea fenomenului. În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a constatat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același quantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat. Totodată, prin Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011, Curtea a statuat că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile. Curtea a observat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în *Cauza Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății.

De asemenea, Curtea a statuat că, în contextul legislativ actual, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, s-a stabilit că, începând cu 1 ianuarie 2011,

cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în acest sens fiind Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011.

O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Proautonomia” din Satu Mare în Dosarul nr. 1.725/83/2011 și Dosarul nr. 1.714/83/2011 ale Curții de Apel Oradea — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 656

din 19 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție invocată, din oficiu, de către Tribunalul Botoșani — Secția civilă în Dosarul nr. 1.282/40/2011 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 733D/2012.

La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.282/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar**. Excepția a fost invocată, din oficiu, de către Tribunalul Botoșani — Secția civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța arată, în esență, că, prin promulgarea Legii nr. 118/2010 în ziua în care aceasta a fost votată, în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului, au fost încălcate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 16 alin. (2) și ale art. 146, în sensul că a fost lipsită de substanță forma de control de constituționalitate a legilor înainte de promulgarea acestora. Se mai arată că, prin necomunicarea proiectului de lege Înaltei

Curții de Casație și Justiție și Avocatului Poporului, aceste instituții au fost lipsite de dreptul de a formula obiecții de neconstituționalitate „a priori”, fiind încălcate atât prevederile art. 15 din Legea nr. 47/1992, cât și dispozițiile art. 146 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că actul normativ criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art. 16 alin. (1), acest act normativ a avut aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010. Cu toate acestea, prevederile sale continuă să își producă efectele juridice în cauza ce face obiectul Dosarului nr. 1.282/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, astfel încât, în lumina jurisprudenței recente a Curții Constituționale (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea poate analiza constituționalitatea prevederilor actului normativ criticat.

În opinia instanței, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social și alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (2) potrivit cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, art. 146 — *Atribuțiile Curții Constituționale* și art. 147 alin. (2) privind obligarea Parlamentului de a reexamina dispozițiile din legile declarate neconstituționale, înainte de promulgarea acestora.

I. În ceea ce privește *criticile privind neconstituționalitatea extrinsecă* a Legii nr. 118/2010, prin încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (2) din Constituție, ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților, din cauza promulgării în chiar ziua în care aceasta a fost votată în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate, pentru considerentele reținute prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010.

Cu acel prilej, Curtea a respins obiecția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, statuând că, în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (2) din Constituție și ale art. 18 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*în cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile*

respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”. În cazul legilor declarate parțial neconstituționale (situația Legii privind unele măsuri necesare în vederea stabilirii echilibrului bugetar, devenită Legea nr. 118/2010), după punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale de către Parlament, Președintele României este obligat să promulge legea în termen de 10 zile, conform art. 77 alin. (3) din Legea fundamentală. În cadrul acestui termen, Președintele poate promulga legea în oricare dintre zilele care îi stau la dispoziție, prin emiterea unui decret în temeiul art. 100 din Legea fundamentală, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, odată cu legea.

Curtea a reținut că Legea nr. 118/2010 și Decretul de promulgare nr. 603 din 29 iunie 2010 au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. De asemenea, Curtea a observat că decretul de promulgare a fost emis la data de 29 iunie 2010, deci în interiorul termenului de două zile prevăzut de Legea nr. 47/1992. Natura juridică a acestui termen este una de protecție a titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, spre a se evita promulgarea intempestivă a legii și eludarea, în acest fel, a controlului de constituționalitate a priori. Pentru a întări finalitatea urmărită prin instituirea acestui termen, Curtea, prin decizia mai sus menționată, a stabilit că, **în măsura în care titularii dreptului de sesizare și-au exercitat acest drept în interiorul termenului respectiv**, controlul de constituționalitate a priori va fi exercitat chiar dacă decretul de promulgare a fost emis înainte ca aceștia să își fi exercitat dreptul prevăzut de art. 146 lit. a) din Constituție.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, că promulgarea este un act ulterior adoptării legii și exterior voinței legiuitorului, astfel încât eventualele probleme de constituționalitate în legătură cu acesta nu afectează constituționalitatea extrinsecă a legii. Curtea a mai arătat că obiectul controlului de constituționalitate reglementat la art. 146 lit. d) din Constituție îl constituie legile și ordonanțele Guvernului, și nu decretul de promulgare sau modul în care instituțiile publice înțeleg să își exercite competențele constituționale sau legale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate extrinsecă relevate în prezenta cauză privesc aspecte identice cu cele relevate în jurisprudența menționată și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

II. Referitor la *criticile de neconstituționalitate intrinsecă*, Curtea constată că soluția legislativă criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la motive similare de neconcordanță cu Legea fundamentală.

Astfel, prin Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, Curtea, reiterând cele statuate prin deciziile nr. 872 din 25 iunie 2010 și nr. 874 din 25 iunie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce

afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție.

Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului. În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

Curtea a constatat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același cuantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

În legătură cu această cerință a caracterului temporar al măsurii de restrângere a dreptului la salariu, în prezenta cauză, analizând contextul legislativ actual, se constată că, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, s-a stabilit că, începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate

personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

Așa cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011, o asemenea modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapide a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

Curtea a mai constatat că, în sensul jurisprudenței sale, spre exemplu Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011, salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator, ele fiind drepturi de creanță.

În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, potrivit căreia art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție invocată, din oficiu, de către Tribunalul Botoșani — Secția civilă în Dosarul nr. 1.282/40/2011.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 657

din 19 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Adriana-Anca Opreș în Dosarul nr. 1.112/296/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 804D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că la dosar a fost comunicată întâmpinare de către Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Satu Mare, prin care invocă excepția lipsei calității procesual pasive a acesteia, solicită admiterea excepției și respingerea recursului față de Agenție.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției lipsei calității procesual pasive, întrucât competența de soluționare a acesteia aparține instanței de fond, iar nu instanței de contencios constituțional.

Deliberând, Curtea respinge excepția lipsei calității procesual pasive invocate de către Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Satu Mare, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate este cel fixat prin încheierea de sesizare a instanței de judecată în fața căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate, astfel că în fața Curții Constituționale acesta nu poate fi altul decât cel stabilit prin încheierea de sesizare. O extindere a acestuia de către instanța de contencios constituțional ar echivala cu o imixtiune în competența instanței de judecată, ceea ce depășește cadrul legal stabilit de Legea nr. 47/1992.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.112/296/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului. Excepția a fost ridicată de Adriana-Anca Opreș într-un litigiu având ca obiect stabilirea programului de vizitare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că prevederile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 „sunt redactate ambiguu, fiind susceptibile a genera soluții arbitrare și abuzive, de natură a aduce atingere drepturilor constituționale ce garantează exercitarea autorității părintești”. Arată că dispozițiile constituționale ale art. 48 alin. (1) definesc familia ca având la bază căsătoria soților, egalitatea acestora, dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educarea și instruirea copiilor, fără să cuprindă în cadrul familiei bunicii, „nănașii”, vecinii, doicile și orice altă persoană străină de familie, cu pretenții de vizitare a copilului. Consideră că „hotărârea pronunțată de instanța de judecată” este contrară atât textelor constituționale invocate, cât și normelor comunitare care reglementează drepturile copilului, cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Totodată, susține că prevederile criticate dau posibilitatea unor persoane străine, independent de gradul de rudenie, să stabilească, în mod forțat, relații personale cu copilul. Arată că această împrejurare aduce prejudicii ireparabile sănătății și dezvoltării psihice a copilului, incapabil de a se opune acestei imixtiuni comise de sistemul judiciar românesc.

Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, urmărind aplicarea cu prioritate a principiului interesului superior al copilului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind

protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, având următorul conținut: „Copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament.”

În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață, la integritatea fizică și psihică, art. 26 — „Viața intimă, familială și privată”, art. 48 alin. (1) privind familia, art. 49 alin. (1) referitoare la protecția copiilor și a tinerilor, art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți” și art. 148 alin. (2) și (4) privind, pe de o parte, prioritatea tratatelor constitutive ale Uniunii Europene și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, față de dispozițiile contrare din legile interne și, pe de altă parte, garantarea ducerii la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul de aderare și din reglementările comunitare menționate. Totodată, autorul excepției invocă și normele comunitare care reglementează drepturile copilului, cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Art. 14 alin. (1) face parte din cap. II — *Drepturile copilului*, secțiunea I — *Drepturi și libertăți civile* din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului și reglementează dreptul copilului de a menține relații personale cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament, alin. (3) al aceluiași articol reglementând faptul că „părinții sau un alt reprezentant legal al copilului nu pot împiedica relațiile personale ale acestuia cu [...] alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie, decât în cazurile în care instanța decide în acest sens, apreciind că există motive temeinice de natură a primejdui dezvoltarea fizică, psihică, intelectuală sau morală a copilului”. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 272/2004, „prezenta lege reglementează cadrul legal privind respectarea, promovarea și garantarea drepturilor copilului” și se subordonează cu prioritate interesului superior al acestuia. Potrivit art. 2 din lege, principiul interesului superior al copilului este impus inclusiv în legătură cu drepturile și obligațiile ce revin părinților sau altor reprezentanți legali și prevalează în toate demersurile și deciziile ce privesc copiii, precum și în cauzele soluționate de instanțele judecătorești. Aceste din urmă prevederi sunt expresia dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, potrivit căreia „în toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala”.

Având în vedere cele menționate, Curtea constată că prevederile de lege criticate sunt în acord cu dispozițiile constituționale privind dreptul la viață, la integritatea fizică și psihică și protecția copiilor și a tinerilor.

Totodată, Curtea reține faptul că soluția legislativă criticată asigură respectarea „vieții de familie”, eventuale măsuri legislative care ar împiedica relația dintre minor și rudele acestuia constituind o ingerință în dreptul la viața familială. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în cadrul noțiunii de „viață familială”, în sensul art. 8 din

Convenție, au fost incluse și raporturile dintre rude apropiate „care pot avea un rol considerabil în materie, cum ar fi, spre exemplu, cele între bunici și nepoți [...], ceea ce implică pentru stat obligația de a acționa în așa fel încât să asigure rezolvarea normală a acestor raporturi”. (Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx vs. Belgia*, paragraful 45). Mai mult, atât Convenția cu privire la drepturile copilului, cât și Convenția asupra relațiilor personale care privesc copiii au fost ratificate prin Legea nr. 18/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001, respectiv prin Legea nr. 87/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2007. Potrivit art. 11 alin. (2) din Constituție, „Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”, statul român fiind obligat să îndeplinească cu bună-credință obligațiile ce îi revin din tratatele la care este parte, aplicându-se cu prioritate reglementările internaționale, dacă există neconcordanțe între actele internaționale privind drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, conform art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală. În aceste condiții, instanța de judecată, în soluționarea litigiilor în materie de relații personale care privesc copiii, va face aplicarea directă a dispozițiilor din actele internaționale privind drepturile copilului, în condițiile dispozițiilor constituționale invocate.

De asemenea, Curtea constată că susținerile autorului excepției, potrivit cărora textele de lege criticate sunt „redactate ambiguu, fiind susceptibile a genera soluții arbitrare și abuzive”, vizează deficiențe de reglementare a textelor de lege criticate ce nu intră în competența de soluționare a acesteia, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. Prin urmare, Curtea Constituțională nu se poate pronunța cu privire la o eventuală redactare defectuoasă a prevederilor criticate și nici nu poate face propuneri de lege ferenda.

Curtea mai reține și critica autorului excepției potrivit căreia „hotărârea pronunțată de instanța de judecată” este contrară atât textelor constituționale invocate, cât și normelor comunitare care reglementează drepturile copilului, cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Or, acestea nu sunt veritabile critici de neconstituționalitate. Eventualele greșeli de aplicare a legii, la care face referire în motivarea excepției și care constituie cauza nemulțumirii autorului, nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. Curtea reține că a răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

În final, Curtea observă că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Adriana-Anca Opriș în Dosarul nr. 1.112/296/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 659

din 19 iunie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 10 lit. d)
din Ordonanța Guvernului nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 10 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale, excepție ridicată de Radu Liviu Moldovan în Dosarul nr. 15.265/211/2011 al Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 936D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale privind garantarea dreptului de proprietate privată, fiind conforme dispozițiilor alin. (7) al art. 44 din Constituție, care stabilesc că dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 15.265/211/2011, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 10 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale**. Excepția a fost ridicată de Radu Liviu Moldovan în soluționarea plângerii contravenționale formulate împotriva procesului-verbal de contravenție prin care autorul excepției a fost sancționat cu amendă pentru nerepararea și neîntreținerea instalațiilor din apartamentul proprietatea sa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că Ordonanța Guvernului nr. 21/2002 are ca obiect, așa cum rezultă și din titlul ei, gospodărirea localităților, în concret asigurarea ordinii, curățeniei, igienei și frumuseții localităților. Or, exceptând curățenia și igiena, care pot fi subsumate noțiunii de sănătate publică, ordinea și frumusețea nu figurează în cuprinsul art. 53 din Constituție printre motivele de restrângere a exercițiului drepturilor fundamentale. În continuare, susținerile autorului excepției privesc situația de fapt din dosarul de fond.

Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44, ci doar stabilesc obligații ce derivă din existența într-o comunitate, din relațiile ce trebuie să existe între vecini, din normativele de igienă colectivă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 și art. 10 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 515/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 5 august 2002.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 6: *„Cetățenii au obligația să asigure îngrijirea locuințelor aflate în proprietatea sau în folosința lor, a anexelor gospodărești, curților, împrejmirilor și să păstreze ordinea și curățenia pe străzi, drumuri, în piețe, parcuri și grădini, în celelalte locuri publice, precum și în mijloacele de transport în comun.”*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 10 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale, excepție ridicată de Radu Liviu Moldovan în Dosarul nr. 15.265/211/2011 al Judecătoriei Cluj Napoca — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

— Art. 10: *„În aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe cetățenilor le revin următoarele obligații:*

(...)

d) repararea și întreținerea instalațiilor aferente imobilelor;”.

În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 — *„Dreptul de proprietate privată”.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Ordonanța Guvernului nr. 21/2002 stabilește obligațiile ce revin autorităților administrației publice locale, instituțiilor publice, agenților economici și cetățenilor pentru buna gospodărire a localităților, pentru instaurarea unui climat de ordine și curățenie pe teritoriul acestora. Asigurarea și păstrarea curățeniei și ordinii pe teritoriul localităților, buna gospodărire a acestora și respectarea normelor de igienă constituie o obligație fundamentală, inclusiv a cetățenilor.

Potrivit prevederilor criticate pentru neconstituționalitate, cetățenii au obligația să asigure îngrijirea locuințelor aflate în proprietatea sau în folosința lor, a anexelor gospodărești, curților, împrejmirilor și să păstreze ordinea și curățenia pe străzi, drumuri, în piețe, parcuri și grădini, în celelalte locuri publice, precum și în mijloacele de transport în comun.

Curtea reține că obligația de îngrijire a locuinței aflate în proprietatea persoanei fizice include și obligația de reparare și întreținere a instalațiilor aferente imobilului.

În acest context, Curtea constată că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale privind garantarea dreptului de proprietate privată, fiind conforme dispozițiilor alin. (7) al art. 44 din Constituție care stabilesc că *„dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului”.*

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.596/2008 privind relocarea refugiaților în România

În temeiul art. 108 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.596/2008 privind relocarea refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 10 decembrie 2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) *refugiat în nevoie de relocare* — străinul aflat pe teritoriul altui stat, care a fost recunoscut ca refugiat potrivit Convenției de la Geneva, sau străinul recunoscut ca refugiat de UNHCR în conformitate cu art. 1 lit. A din Convenția de la Geneva și cu art. 1 pct. 2 din Protocol, care nu beneficiază de protecție efectivă, nu are posibilitatea integrării pe teritoriul statului de azil și nu are posibilitatea de repatriere voluntară în condiții de siguranță și demnitate;”

2. După articolul 3 se introduce un nou articol, articolul 31, cu următorul cuprins:

„Art. 31. — (1) România acceptă, în perioada 2012—2013, un număr de 40 de refugiați în nevoie de relocare, repartizați în tranșe anuale de câte 20 de persoane.

(2) Procedurile de selecție și transfer a refugiaților din cota aferentă unui an pot fi realizate și în anul următor.”

3. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Poate fi selectat pentru transferul în România refugiatul în nevoie de relocare care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) este recunoscut ca refugiat în conformitate cu art. 1 lit. A din Convenția de la Geneva și cu art. 1 pct. 2 din Protocol de către un stat sau de către UNHCR, conform mandatului său;

b) nu se bucură de protecție efectivă pe teritoriul statului de azil;

c) nu are perspective de integrare în statul de azil;

d) nu are perspective de repatriere voluntară în statul de origine, în condiții de siguranță și demnitate;

e) nu reprezintă un pericol pentru ordinea publică sau securitatea națională, sănătatea ori morala publică;

f) își manifestă expres acceptul de a fi relocalat în România.

(2) Operațiunile de relocare se stabilesc avându-se în vedere următoarele criterii:

a) necesitățile internaționale de relocare a refugiaților stabilite de UNHCR;

b) politica externă a României;

c) necesitățile de relocare stabilite la nivelul Uniunii Europene.”

4. La articolul 5, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) La reuniunile Comitetului pot fi invitați reprezentanți ai altor autorități publice, instituții din țară și organizații naționale și internaționale. Invitații nu au drept de vot și nu pot participa la adoptarea deciziilor.”

5. La articolul 6, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Ministerul Sănătății transmite, în termen de 20 de zile de la solicitarea ORI, cerințele minime din punct de vedere medical

pe care trebuie să le îndeplinească refugiații în nevoie de relocare pentru a fi selectați, ținând cont de situația din țara de azil sau din țara de origine, după caz, prin implicarea UNHCR în furnizarea acestor informații medicale.”

6. La articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Interviuul prevăzut la alin. (1) are ca scop evaluarea situației refugiaților în nevoie de relocare în funcție de condițiile prevăzute la art. 4 alin. (1). Rezultatul evaluării se consemnează într-un raport individual.”

7. La articolul 7, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) În vederea informării refugiaților privind activitățile de integrare în România și pregătirea programelor de integrare, organizațiile neguvernamentale care desfășoară proiecte privind integrarea refugiaților în România, finanțate prin Fondul European pentru Refugiați, pot participa la misiunile de selecție realizate de ORI.”

8. La articolul 9, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Copiii refugiaților acceptați pentru relocare în România, născuți în țara de azil după emiterea deciziei de acceptare prevăzută la art. 7 alin. (3), sunt considerați refugiați acceptați pentru relocare în România și transferați împreună cu părinții lor.”

9. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) În vederea pregătirii transferului, ORI poate organiza sau contracta pentru refugiații în nevoie de relocare selectați servicii de orientare culturală și consiliere în statele de azil, în condițiile prevăzute de lege.

(2) Activitatea de transfer se realizează de către ORI în parteneriat cu o organizație specializată pe acest segment.”

10. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) După intrarea pe teritoriul României, ORI emite, în termen de maximum 30 de zile, hotărâri prin care persoanelor transferate li se recunoaște statutul de refugiat în România și le eliberează acestora documente, potrivit legii.

(2) Refugiații transferați în România prin procedura de relocare parcurg etapele de înregistrare și eliberare de documente în aceleași condiții ca și refugiații recunoscuți în România.”

11. După articolul 13 se introduc două noi articole, articolele 14 și 15, cu următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Prin excepție de la art. 5, în baza principiului împărțirii responsabilității cu statele membre ale Uniunii Europene aflate în dificultate, la propunerea Ministerului Administrației și Internelor, după consultarea Ministerului Afacerilor Externe, primul-ministru poate aproba relocarea în România a străinilor aflați pe teritoriul altor state membre ale Uniunii Europene.

(2) Străinii prevăzuți la alin. (1) nu se includ în cota de relocare prevăzută la art. 3.

(3) Criteriile care trebuie îndeplinite cumulativ de străinii prevăzuți la alin. (1) sunt următoarele:

a) au obținut statutul de refugiat într-un stat membru al Uniunii Europene, în conformitate cu art. 1 lit. A din Convenția de la Geneva și cu art. 1 pct. 2 din Protocol;

b) nu reprezintă un pericol pentru ordinea publică sau securitatea națională, sănătatea ori morala publică;

c) își manifestă expres acceptul de a fi relocați în România.

(4) ORI adaptează procedurile de selecție și transfer în România a străinilor prevăzuți la alin. (1) la condițiile din statele membre de unde vor fi preluate aceste persoane, cu respectarea criteriilor prevăzute la alin. (3).

(5) Art. 12 se aplică în mod corespunzător străinilor prevăzuți la alin. (1).

Art. 15. — (1) În vederea facilitării integrării refugiaților relocați în societatea românească, organizațiile beneficiare ale finanțărilor acordate prin Fondul European pentru Refugiați în acest scop implementează proiecte adaptate nevoilor refugiaților relocați.

(2) Proiectele prevăzute la alin. (1) sunt derulate complementar activităților de integrare desfășurate de autorități conform legii și includ, în principal, măsuri de asigurare de locuințe, acces la serviciile de îngrijire a sănătății, educație și ocupare a unui loc de muncă pentru refugiații transferați în România.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul administrației și internelor,

Ioan-Nicolae Căbulea,

secretar de stat

Ministrul afacerilor externe,

Andrei Marga

Ministrul sănătății,

Vasile Cepoi

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

București, 31 iulie 2012.

Nr. 810.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

**privind suplimentarea numărului de posturi
al Inspecției Judiciare**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 64² alin. (6) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Numărul de posturi al Inspecției Judiciare, prevăzut la art. 64² alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se suplimentează cu 20 de posturi.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul justiției, interimar,

Simona-Maya Teodoroiu,

secretar de stat

Viceprim-ministru,

ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

București, 7 august 2012.

Nr. 824.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Ministerului Mediului și Pădurilor pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 43 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2012 nr. 293/2011,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Mediului și Pădurilor pe anul 2012 cu suma de 1.500 mii lei, din care la capitolul 74.01 „ Protecția mediului”, titlul 10 „Cheltuieli de personal” cu suma de 980 mii lei și la capitolul 83.01 „Agricultură, Silvicultură, Piscicultură și Vânătoare”, titlul 10 „Cheltuieli de personal” cu suma de 520 mii lei din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — „Acțiuni generale”.

Art. 2. — Sumele alocate potrivit prezentei hotărâri vor fi utilizate numai pentru plata titlurilor executorii care intră sub

incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Mediului și Pădurilor pe anul 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul mediului și pădurilor,
Rovana Plumb
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 7 august 2012.
Nr. 826.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

privind încetarea concesiunilor miniere de exploatare a nisipului și pietrișului din perimetrele Șopotul Nou și Buchin Nord

Având în vedere:

— Referatul Direcției generale inspecție și supraveghere teritorială a activităților miniere și a operațiunilor petroliere nr. 403.134 din 23 iulie 2012,

— închiderea procedurii falimentului și radierea titularului licențelor Societatea Comercială VEST — CONFOREST — S.A. Caraș-Severin, potrivit Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 37 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezenta decizie.

Art. 1. — Concesiunile miniere de exploatare a nisipului și pietrișului din perimetrele Șopotul Nou și Buchin Nord, convenite prin licențele de concesiune pentru exploatare nr. 2.607/2001 și nr. 2.608/2001, încheiate între AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE, în calitate de concedent, și

SOCIETATEA COMERCIALĂ VEST — CONFOREST — S.A. Caraș-Severin, în calitate de concesionar, încetează la data publicării prezentei decizii.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

București, 6 august 2012.
Nr. 5.

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ A FUNCȚIONARILOR PUBLICI

ORDIN

pentru stabilirea domeniilor prioritare în care se organizează programe de formare pentru funcționarii publici care ocupă funcții publice generale de conducere și execuție, precum și funcții publice specifice asimilate acestora

Având în vedere prevederile art. 5 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile art. 11 din Hotărârea Guvernului nr. 1.066/2008 pentru aprobarea normelor privind formarea profesională a funcționarilor publici, în temeiul art. 21 alin. (2) și al art. 22 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Domeniile prioritare în care se organizează programe de formare pentru funcționarii publici care ocupă funcții publice generale de conducere și execuție, precum și funcții publice specifice asimilate acestora, denumite în continuare *domenii*, sunt:

- a) management;
- b) tehnologia informației și comunicațiilor;
- c) drept și legislație comunitară;
- d) dezvoltare personală;
- e) comunicare și transparență decizională;
- f) resurse și servicii publice.

(2) Autoritățile și instituțiile publice detaliază domeniile prevăzute la alin. (1) în programe de formare conform necesităților instituționale stabilite prin planul anual de perfecționare profesională a funcționarilor publici.

Art. 2. — În aplicarea prevederilor art. 19 din Hotărârea Guvernului nr. 1.066/2008 pentru aprobarea normelor privind formarea profesională a funcționarilor publici, domeniile prioritare prevăzute la art. 1 alin. (1) sunt aplicabile tuturor autorităților și instituțiilor publice.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 3.831/2011 pentru stabilirea domeniilor prioritare în care se organizează programe de formare pentru funcționarii publici care ocupă funcții publice generale de conducere și execuție, precum și funcții publice specifice asimilate acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 23 noiembrie 2011.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,

Eugen Coifan

București, 25 iulie 2012.

Nr. 2.845.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

